

Любопитен. Да, така се чувствам.

Тази вечер, докато се връщам от университета към вкъщи, оглеждам стотиците скапани физиономии в очакване на метрото. Физиономии, отпуснати като моцарела или изцедени като бамбукови пръчки, пречупени от вятъра.

Казват, че за разлика от усмивката, за да изразим яд или скука (не си спомням точно какво) тялото ни използва поне два пъти повече лицеви мускули. И дори да е така, за мен в метрото в очакване като тях, този проблем не съществува. Напротив, любопитството надделява над всяко притеснение, дори и над това, че се налага да чакам, за да го задоволя.

Силен полъх на вятър, следван от скърцане на спирачки, предизвестява още преди електронното табло идването на моторисата на станция „Гара Термини“.

Блъсканица на мъже с къса, обръсната коса. Малко от онези с раста плитките рамо до рамо с други, покрити с гел чак до върха на катинарчето и хора в костюми, без съмнение серийно производство, иначе не биха ползвали градския транспорт.

Опаищата се оформя още преди отварянето на вратите. Оставам настрана още малко, изчаквам тапата да се отпуши. Не искам да бъда повлечен от вълната.

Еднакви лица на слизане, еднакви лица на качване.

Моето едва ли е много по-различно от техните, поне в останалите дни или само ако реша да се слеза с обкръжаващата ме среда...

Портфейл и мобилен телефон в предните джобове на моите перленосиви джинси, с раница в ръка влизам в най-голямата микровълнова фурна в Рим. Някой завърта копчето и настройва на две минути варене, времето до станция „Кавур“, за да открие, че ястието е още студено. Никой не слиза. Три минути и стигаме до „Колизеума“. Туристи, които се качват и слизат като си проправят път със *sorry*. Американските сосове не ни харесват и го усещаме само след още три минути с пристигането на станция „Чирко Масимо“, където заменяме три-четири хамбургера за един кебап. Определено апетитна мръвка. Следва малко въздух, онези, които приготвят вечерята трябва да са се сетили, че някои продукти се сваряват по-бързо от други, така че на „Пирамиде“ се появява дори и някое и друго свободно място за сядане. Още три минути и „Гарбатела“ отминава бързо и безпроблемно. Минута-две и се стига до „Сан Паоло“, една от станциите, където може да се сменят посоката (т.е. чинията). Човек усеща, че вече не е принуден да гледа главите на хората от петнайсет сантиметра разстояние. Виждаш, че сега лицето на онази мадама не е с тяло на фиданка, а на прекалено глезено от мама прасенце. Е добре де, аз какво да направя, и баба ми слага малко повече бекон в супата. Междувременно отминават „Маркони“, „ЕУР Маляна“ и „ЕУР Паласпорт“. Последната станция навява трагични спомени: отборът на домакините, „Виртус Рома“, буквално прегазен от всички свои противници в баскетболната серия А. На „ЕУР Ферми“

някакъв добряк отваря вратата на фурната и ни изважда от нея, като ни спасява: онези, които пристигат на „Лаурентина“ са погълнати, тези, които преминат последната станция биват изхвърлени и няма нужда от повече обяснения.

Изкачвам се по стълбите с потекли лиги... преживявам лобопитството, не си мислете нещо лошо. Пресичам улицата – празна или пълна с кашони, оставени от пазара – и слизам по стълбите от другата страна, които ме водят отново до метрото в посока „Термини“, но не съм в състояние да понеса още една месомелачка, затова забивам налясно и поемам по другите стълби. От толкова изкачване на стълби заприличавам на картина на Ешер¹. Пресичам моста, който минава над малкото изкуствено езеро, поръчано от Мусолини и стигам до възвишението, където е паркирана колата, зоната на богаташите. Хм, както се досещате не съм от тях. Но не се притеснявайте. И за да мина от кулинарния език към този на интернет ще ви кажа, че моето лице не е картинка с две точки – отворена кръгла скоба, а по-скоро от две точки – затворена кръгла скоба. За тези, които не са разбрали, усмихвам се и това трябва да ви е достатъчно.

Намирам ключовете на „Пандата“ или по-точно на „Пандичката“ като се има предвид, че е старият модел и оглеждам цвета ѝ на птиче око. Мисълта да я измия ме навестява, когато си представям вашите

¹ Мориц Корнелис Ешер – холандски художник, известен със своите гравюри с мозайки, невъзможни конструкции и безкрайни обекти.

отвратени лица, но вие не сте ми толкова важни, достатъчно е да продължите да четете.

Булевард „Уманезимо“ е с тъжна слава, откак-то един местен кмет, който живее тук, накара нещастниците на метадонова програма да се преместят на по-отдалечено място; улица „Лаурентина“, която би заслужила за слоган нещо като: „*Трафикът е задръстен, винаги когато бързаш!*“; улица „Тригория“, известна на всички футболни фенове в Италия, защото тук тренира „Рома“ – отбор, който точно както останалите не поддържам и никога не съм ходил да гледам на стадиона – и ето ме вкъщи. Едно просто „здраси“ на семейството, докато минавам край тях и все така подтикван от любопитството се забивам в моята стая.

В един речник търся значението на *психопат*.

Случва се гаджето да ти каже: „Ще престанеш ли да се държиш като някакъв психопат?“ и в момента те напушва на смях: мислиш си, че това ѝ харесва, но те уверявам, че не за всички е така.

Случва се приятелите да ти кажат: „Ти си истински психопат“, после се размиват и те потупват по рамото. Симпатичен си им такъв какъвто си, последният шибан глупак на земята.

Случва се така, че да започнеш да си го мислиш: аз съм психопат, аз съм психопат, аз съм психопат... докато започнеш да се питаш и то на висок глас: „Психопат ли съм станал?“

Така се връщаш вкъщи и търсиш в речника. Психопат: *виж психопатия*. Психопатия: 1. *Всяка форма на отклонение в поведението, която обаче не представлява умствено заболяване*; 2. *(в масовата употреба) ауд, не на себе си*.

Тук се налага да избереш, първото или второто?

Оставям речника на бюрото до библиотеката. Излягам се по гръб на леглото и се вглеждам в снежнобелия таван, който всъщност не е безупречно бял: освен клатещата се лампа има и огромен чек, залепен с тиксо.

БАНКА НА БОГАТАШИТЕ – Бедните са нежелани

Основание: плащане, дължимо за умствена недостатъчност

Евро: четиристотин хиляди/нула нула – 400.000,00

Получател: Луиджу Трамполи

Добре де, как да ви кажа... когато започнах да пиша тази история или дневник се сетих, че да се унижавам и измъчвам пред цял свят е все едно да си предлагам задника, а задник никога не се предлага гратис. Така реших, че най-подходящото възнаграждение, което следва да получа година след публикуването, примерно като подарък за Коледа, би било сума с пет нули и една четворка отпред. Нямам точна представа защо избрах четворката вместо деветстотин деветдесет и девет, но ми се стори, че е правилно да правя нещата стъпка по стъпка, така че като начало над хиляда евро на ден ми стигат... По дяволите! Сетих се, че поне 15-20 процента ще заминат за литературния агент, друг голям процент за „Асоциа-

цията за защита на авторските права“ и... дявол да го вземе, тези писатели направо гладуват!

А сега вие, след като прочетохте горните редове, какво ще направите, ще ме включите ли в списъка на психопатите? И ако да, в първата или във втората група?

Окей, не мога да продължавам така: не ми се ще да върнете книгата обратно на рафта в библиотеката, искам ги тия четиристотин хиляди, запомнете го!

Сега ще ви пусна една въдица, която ще раздвижи водата, нещо което ще трябва да ви задържи залепени поне за следващите десет страници. Да видим какво мога да ви кажа... а, ето една идея!

На следващия ден, някъде към 11:00 часа чувам мобилния да вибрира. Вадя го от джоба си и виждам името на дисплея. Марио. Странно, какво ли пък иска?

- Ало - казвам.
- Луиджи, всичко се прецака...
- Казвай.
- Брат ти, моят най-добър приятел, е мъртъв!

Случи се точно така, уверявам ви, не се шегувам. Разговорът продължи.

След такава новина Марио нямаше как да ми затвори, каза ми подробностите, които засега ще скрия от вас, колкото да ви задържа тук още някой и друг ред. Нещата явно се случват и нищо не може да се направи, но трудната част дойде едва когато се наложи да отида и да обясня на останалата част от се-

мейството как така скъпото ми братче все още не се беше прибрало вкъщи. Тук се притесних не на шега.

Ситуацията беше наистина сърцераздирателна: нямаше да могат да понесат загубата на още един син – е, да, уважаеми господа, това не е единственият син, който умира в това семейство – трябваше да реагирам по някакъв начин, да се измъкна от усложнения като плачове и истерични писъци.

– Марио – казвам, като се старая да го произнеса с приглушен глас. – На телефона ли си още?

– Да...

– Слушай, можеш ли да го кажеш ти на семейството, защото аз... – ето, ред е на една голяма лъжа – защото аз не съм в състояние...

Всъщност, като си помисля добре, не беше чак толкова голяма лъжа: в крайна сметка нямаше да съм в състояние да понеса последствията.

– Луиджи, сигурен ли си? Няма ли да е по-добре ти да им го кажеш?...

– Моля те, направи ми тази услуга...

– Добре...

Докопвам едно сако и пакет кърпички – нямате си представа каква настинка ме гони напоследък – и се изсеквам толкова силно, че зениците ми да придобият онзи червеникав оттенък, от който хората да си помислят: май е плакал? Или не, не е плакал, определено е пушил трева, хайде сега, да бъдем разумни...

В хола намирам семейството в пълен комплект, сякаш инстинктът ги беше предупредил. Знаете ли, вярвам в тая работа с инстинктите. Не знаете кол-

